

[Johan Asmussen.]

enig om reglerne om Grønlandsarbejderne, og sagde — jeg citerer fra Folketingstidende sp. 1488 —

„... at vi efter mødet gjorde det ærede medlem hr. Knud Hertling opmærksom på, at han kunne henvende sig til udvalget. Vi har ikke modtaget en sådan henvendelse.“

Dertil svarede Knud Hertling — jeg citerer fra Folketingstidende sp. 1492 —

„... at vi efter første behandling af lovforslaget havde en samtale, hvori jeg fremsatte ønske om at kunne medvirke i udvalget. Vi var enige om, at det var der ikke nogen mulighed for, da vi ikke havde nogen udvalgsplads.“

Videre siger han:

„... vi har ikke modtaget nogen invitation til at gøre vore synspunkter gældende i udvalget.“

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen svarer hertil kun, at der må foreligge en misforståelse — sp. 1494 —:

„Et folketingsudvalg henvender sig jo ikke til et råd el. lign. ... vi havde regnet med, at man gennem Grønlandsrådet henvendte sig til ligningsrådet. Men jeg kan trøste det ærede medlem med, at selv om vi havde fået henvendelsen, havde det næppe ændret den afgørelse, udvalget traf.“

Jeg må sige, at den sidste bemærkning forekommer mig så utilbørlig, at det er ufatteligt, at den overhovedet kan fremkomme fra noget medlem af folketinget. Den er udtryk for en total mangel på forståelse af, hvad demokrati er, og hvad det kræver af sine udøvere. Vi har bestemmelser i grundloven om, at der skal være repræsentanter for Grønland og Færøerne, og så forekommer det mig aldeles urimeligt, at det ikke er en fuldkommen selvfølge, hver gang der overhovedet er noget om Grønland eller Færøerne i en lov, at et af de pågældende medlemmer på en eller anden måde bliver praktiseret ind i udvalget. Det kan ikke være sværere, end at det kan gøres.

Jeg kommer så endelig til det ændringsforslag, som er stillet af mit parti, og som jo drejer sig om, at ethvert medlem af folketinget har ret til at overvære udvalgenes møder som tilhører. Nej, jeg må af-

bryde mig selv. Det, jeg først vil behandle, er det forslag, som udvalget har fremsat, og som drejer sig om den adgang, som man nu giver forslagsstilleren eller ordføreren for forslagsstillerne til udvalg.

Det var det forslag, de uafhængige stillede i et par omgange, og nu har man altså imødekommet denne tanke. Det bør jeg vel for at være høflig sige tak for, men jeg gør det uden nogen større taknemlighed, fordi det efter min mening er en fuldkommen selvfølge. Ikke ét almindeligt menneske har kunnet forstå, at det overhovedet kunne lade sig gøre, at den, der har fremsat et forslag i folketinget, ikke skulle være med til at arbejde med det i udvalget.

Der er en tilføjelse i det sidste punktum i dette forslag, der siger, at foranstående gælder dog ikke, hvis et medlem af forslagsstillerens parti er indvalgt i udvalget. Man forstår jo i og for sig godt, hvorfor det er sat på. Jeg synes, at det er udtryk for, at man er alt for bange for at være lidt large for ikke rent ud at sige lidt demokratisk, for det er nemlig i al enkelhed det, det drejer sig om.

Man har været inde på, forstår jeg, at give adgang for presse, radio og TV ved udvalgmøderne. Jeg forstår ikke rigtig den formulering, man har givet den tanke, som man altså ikke har villet fremsætte formelt, for efter det går det åbenbart ud på alene at give pressen, radio og TV adgang. Der må da foreligge en lapsus på to leder.

For det første, hvis man vil holde et møde offentligt, så må det principielt være uden begrænsning bortset fra pladsforholdene; så kan man ikke kun give pressen adgang. Jeg ved ikke, om man har tænkt sig, man skulle stille en liste op for de journalister eller de aviser, der skulle have adgang. Det må være offentligt ligesom i retten, og så kan pressen komme, og så kan andre komme. Der kunne være tale om offentlige orienteringsmøder forud for eller efter et lukket møde, f. eks. efter de regler, som man også bl. a. har i forbundsdagen i Bonn.

Men også på en anden led må der, om jeg så må sige, foreligge en lapsus, for man kan da ikke have tænkt sig at give pressen